

Засновниками «вокально-виконавської культури» як музично-педагогічної науки були корифеї вокального мистецтва минулих століть: Дж. Манчіні, Дж. Дюпре, М. Гарсія, Ф. Ламперті, які розглядали вокально-виконавські проблеми у безпосередньому зв'язку з музично-ціннісними категоріями суспільства, культурно-мистецькими критеріями тимчасових періодів.

Багато сучасних теоретиків-вокалістів та відомих співаків зазначають, що винятково «стандартно-технічна робота» постановки голосу не дозволяє досягти бажаного художньо-мистецького результату, тому для здійснення плідного вокально-творчого процесу необхідно спиратися на індивідуальний підхід, оснований на розвитку та самовдосконаленню вокальної культури виконавця.

Нині професійні стандарти вокально-виконавських характеристик співаків та співачок представлені багатогранною синтетичною єдністю їх загальнокультурних і спеціально-профільних потенцій.

Аналізуючи все вищесказане, можна стверджувати, що історико-теоретичний феномен вокального виконавства полягає в тому, що вокальне мистецтво — це «живе» творче явище, що органічно трансформується залежно від природно-анатомічної та культурно-естетичної еволюції; спирається на сучасні методи формування професійного виконавського рівня, відшліфовані багатовіковими надбаннями в історико-культурному розвитку національних ознак народу та утверджених через стилістичні особливості й напями епохи.

Г. М. Бреславець

МИСТЕЦЬКІ ЕТНОПЕРФОРМАНСИ В СЦЕНІЧНІЙ ПРАКТИЦІ ГУРТУ «KURBASY»

G. M. Breslavets

ARTISTIC ETHNOPERFORMANCES IN “KURBASY” SCENIC PRACTICES

Сценічне втілення народнопісенної традиції знаходиться в царині виконавського фольклоризму, чим актуалізує й осучаснює цей творчий процес. Питання реконструкції фольклорного тексту останнім часом все частіше розглядається в наукових дослідженнях (Г. Бреславець, Є. Єфремов, І. Клименко, М. Хай) як сучасна форма й трансформації, мистецького перевтілення фольклорного джерела в нових художньо-естетичних якостях.

Поряд зі сміливими експериментами композиторів з фольклорним текстом та автентичним виконавством, спробами осучаснення в стилізаційній формі в жанрі популярної музики, своє місце посідає мистецька репрезентація фольклору в театральному просторі. Знаковим для української культури стає мистецька діяльність Львівського академічного театру ім. Леся Курбаса та його акторок Наталі Рибки-Пархоменко, Мирослави Рачинської, Марії Онещак, що заснували у 2009 р. гурт «KURBASY» («Курбаси»). Саме фольклорна атмосфера театру надихнула митців на створення нового проекту в пошуках самоідентичності, національної свідомості саме в українській народній музиці.

Творча практика — професійне засвоєння автентичної манери співу різних регіонів України, акумульоване у власному неповторному звуковому ідеалі, у своїй, за вираженням режисера театру В. Кучинського, «фольклорній системі». Це балади і ліричні пісні, і купальські, колядки й щедрівки, пісні полтавські, поліські, гуцульські і лемківські.

Творче надбання — авторські концертні програми з залученням інструментального акустичного складу (акордеон, флейта, бубен, діджеріду, цимбали, кавал, перкусія, дрімба, віолончель) — перший музичний альбом «РайЦе», концертна програма «Чар-творення», музично-мультимедійне дійство «Розколяда “Дай, Боже”», «Пісня лісу»; участь у творчих проєктах з відомими музикантами та митцями (з М. Садовською, В. Сіренко, О. Линів; співдружність з носіями фольклорної традиції (Домініка Чекун, співачки з фольклорного гурту «Древо» с. Крячківка з Полтавщини) та створення за їх участю мистецьких флешмобів, майстер-класів тощо).

Учасники гурту обрали жанр перформансу, який став невіддільною частиною сучасного візуального мистецтва в літературній, музичній та театральній сфері, формою репрезентації власного бачення світу через символи й семантику фольклорних образів. Тепер весь візуальний і звуковий ряд постає текстом твору, що творять дії виконавця-автора, та за яким можна споглядати у реальному часі. Саме фольклоризація творчого процесу надає можливості визначити цей жанр у сценічній практиці гурту як *етноперформанс*, форма вираження якого полягає в поєднанні в єдине ціле театралізації фольклорного тексту, автентичності семантичного змісту та візуалізації авторського задуму: «У кожній пісні ми бачимо самодостатнє театральне дійство, яке хочеться проживати на сцені».

Дослідження обраної проблематики привело до наступних висновків:

- творчість етногурту «KURBASY» являє собою квінтесенцію театральних засобів виразності з авторською концепцією реалізації художнього задуму шляхом реконструкції фольклорного тексту;
- мистецький етноперформанс — синкретична (візуальна, мультимедійна, звукова) й фольклористична модель створення учасниками гурту власної концепції художнього фольклорного образу та яскрава форма вираження головної ідеї через театралізацію народнопісенного джерела.

Учасники етногурту постійно експериментують зі звуковим простором, психологічним змістом пісні, перетворюючи вокальний твір на пісню-подію. Як говорить сама Наталя Рибка-Пархоменко: «Наша музика — це пошук, і ми ніколи точно не знаємо, куди приведе нас та чи інша пісня. Якщо нам вдається з нею порозумітися — це велике щастя!».

У. А. Барсук

**ВЕСІЛЬНИЙ НАСПІВ «НЕНЬКА, ТА Й МОЯ РІДНЕНЬКА» СЕЛ. МАЛИНІВКА
ЧУГУЇВСЬКОГО Р-НУ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛ. : СПРОБА РЕКОНСТРУКЦІЇ**

U.A. Barsuk

**WEDDING TUNE «NENKA, TA Y MOIA RIDNENKA» OF THE VILLAGE MALYNIVKA
CHUHUIV DISTRICT KHARKIV REGION: AN ATTEMPT TO RECONSTRUCT**

Народнопісенна традиція сел. Малинівка є мало вивченою. Відомі збірки Слобожанського пісенного фольклору містять малочисельні записи з Чугуївщини, а зразків саме пісень з Малинівки у друкованих джерелах не знайдено. Тому експедиційні записи окремих розвідок В. М. Осадчої, М. О. Семенової та Н. П. Олійник складають унікальний матеріал для опрацювань і наукових досліджень. Матеріалом дослідження є запис весільної